

אור חזקיה

לע"נ רבי חזקיה זרובבלי בן נוראל ואסתר, ומאיר בן אליהו ומיכל ז"ל

זי"ל ע"י כולל ערב וגמ"ח "דרכי חזקיה" ע"ש רבי חזקיה זרובבלי בן נוראל ואסתר זצ"ל
ת.ד. 5711 י-ם לפרטים ותרומות: 050-4120812

העלון לעילוי נשמת
זהבה בת רחל ורחל בת שמחה

780

ניתן לתרום פדיון

כפרות באשראי בנדריים

פלוס: כולל ערב המרכזי גילה,

עבור כולל דרכי חזקיה.

ניתן לקבל קבלה

להחזר מס סעיף 46

סיפור לשבת קודש

מסליחה לא מפסידים

אף אחד לא הבין למה הייתי תקועה כל כך הרבה זמן בשידוכים, למה לא הולך לי, ואיך אני עדיין רווקה. כולם חשבו משהו מסוים, אבל אני ידעתי עוד כמה דברים...

מאז שאני זוכרת את עצמי הייתי אהובה בכיתה, מצחיקה, שנונה, אחת שאוהבת את כולם וכולם רוצים את חברתה. הייתי 'מלכת כיתה' מהזן הטוב, כביכול נתתי מקום לכולם והנהגתי תמיד בדרך טובה ומכבדת. ככה הייתי כל חיי. חברה לא חסרה לי, ברוך ה', וגם הכישרונות הרבים בהם בורכתי - פתחו לי שערים. ההישגים גם הם לא איחרו להגיע, הם היו מדהימים וגרמו לכל מי שהכיר אותי להעריר ואולי אף להעריץ.

בשכנותי גרה בת ששמה היה כשמי, כולל שם המשפחה, אבל לא היה בינינו שום קשר משפחתי. יתירה מכך, גם שמי הפרטי וגם שם משפחתי לא היו נדירים אבל גם לא שכיחים מידי, והמדהים הוא ששתינו גרנו באותו רחוב, אני בקצה אחד והיא בקצה השני. שתינו באותו מיקום במשפחה, כמעט תאומות. אבל ההבדלים בינינו היו גדולים. בעוד אני הגעתי ממשפחה מיוחסת ונחשבת, היא הגיעה ממשפחה 'פשוטה' ושקטה. גם באופי, אני הייתי בעלת טמפרמנט סוער ומוחצן, והיא הייתה ביישנית, עדינה ונחבאת אל הכלים. כישרונות לא היו הצד החזק שלה, בעוד אני קטפתי ציונים טובים בקלות, היא עבדה ועמלה כדי להצליח במבחנים. שתינו היינו בהקבצות הגבוהות בסופו של יום, היא בזכות עמלה ואני בזכות על-מה...

כך או כך, אותה חברה המשיכה יחד איתי גם לתיכון ולאחר סמינר בלימודים העל-תיכוניים. דרכנו לא התפצלה, ותמיד היו המורות שהתבלבלו שוב ושוב, לא חסרו תקלות מבימות ומצחיקות גם יחד.

כאשר הייתי כבר מועמדת לשידוכים, שמי הטוב הלך לפני. הרבה שדכנים ושדכניות ניסו להציע להורי שידוכים מעולים. אבא שלי שם עין על בחור אחד אותו גילה באחת הישיבות בעת לימודו. הוא בירר עליו ומצא רק דברים טובים, הוא רצה אותו מאוד. העניין היה שהבחור עצמו עדיין לא החליט שהוא כעת רוצה לבנות את ביתו, ורצה עוד קצת זמן עד שישמע להצעות השידוכים. בינתיים הורי המשיכו לשמוע הצעות, תוך כדי שאבא שלי פוקח עין על הבחור. ואכן, מיד כשאבי שמע שהבחור מוכן לשמוע הצעות שידוך, הוא ביקש מאחד הרבנים בישיבה שיפנה אל הבחור הזה וידבר עמו על כך.

עובר זמן ואין תשובה מהצד השני. אבי הרים טלפון אל אותו הרב ושאל מה התקדם. הרב לא הבין, "מה זאת אומרת?" שאל, "הולך מצוין". מפה לשם התברר שאכן הצעת השידוך התקדמה באופן מעולה - אבל לא איתי, אלא עם אותה חברה, בעלת שם זהה לשלי. את התשובה על ההצעה ענו ב'טעות' ל... חברה שלי.

כאשר התבררה הטעות האיומה (מבחינתי) - זה היה מאוחר מידי. אפילו ההורים כבר נפגשו ביניהם, הכל התקדם והגיע לשלבים

הסופיים. זה היה עבורי הלם. הבחור שאבי חלם עליו, בחיר הישיבה, יתארס עם מישהי אחרת. וגרוע יותר היה, מבחינתי, זה שהיא כביכול השתמשה ב'שם שלי', כדי לזכות בשידוך. ככה הרגשתי, כעס איום. באותם רגעים לא זכרתי את כל שיעורי המוסר והלכות לשון הרע, כלום. זעמתי.

הקב"ה גלגל זאת בצורה מדהימה, שכל הברורים בשבילה נסובו עלי, ובעצם זו היתה היא. וכל זה כי הרב שלו לא ידע שיש עוד אחת כמוני באותו רחוב, ובאותה הכיתה. באירוסים שלה לא הסכמתי לבוא ולומר לה מזל טוב. כעסתי כל כך. איבדתי את כל האדם שהיה בי. שיתפתי את כל מי שרק הסכים לשמוע על הטעות האיומה, ושהה בעצם השידוך 'שלי'. לא חשבתי לרגע על חברתי ומשפחתה, על הבושות, על התרת דמה ברבים. אבל לא חשבתי על כלום, כאמור. חשבתי על צדק כשהארס מפעפע בי, מתעתעת את כל חושיי.

וכך כולם דיברו על השידוך שקם 'בטעות'. במקום לשמוח עם חברתי - זה היה נושא השיחה, בגלל.

וכמו כל דבר בחיים, גם זה עבר, או כך לפחות חשבתי. ואז הגיע הפיגוע, עכשיו לקחתי חלק בסטטיסטיקה.

זה היה יום גדול (תרתי משמע), לפני יותר מעשור. לא הייתי אמורה כלל לעלות אל האוטובוס, אבל ההשגחה גלגלה אותי בדיוק לאוטובוס הזה, באותה השעה. וכן, לאותו המיקום. בדרך כלל אני אוהבת לשבת בספסל שמאחורי הדלת האחורית, מאחורי הזוגית. הפעם, אף על פי שהמקום היה פנוי, המשכתי עד מאחורי האקורדיון, מאחורי לוח מתכת קטן שהיה שם. כבר בתחנות הבאות האוטובוס העמים נוסעים. היה צפוף וחונק, עדיין לא ידעתי איזה ריח אני עוד הולכת להריח... ואז, באבחה אחת, הגיע הפיצוץ, הוא היה חזק כל כך שלא שמעתי כלום. גם השקט שהיה אחר כך היה מחריש אוזניים. שאף אחד לא יידע מכך לעולם. זו הייתה זוועת עולמים, השקט הזה, המוות. רק לאחר מספר דקות התחילו הצרחות, הקולות, המראות, הריחות וחרדת אלוקים. ואני הייתי שם, מביטה על עצמי ורואה דם, יוצאת בכוחות עצמי, ומבינה לאט לאט שהייתי כרגע חלק מפיגוע שהתרחש ממש בסמוך לאוטובוס, זה הגיע גם אלי. הדם שעלי היה שייך לאנשים אחרים. נתקפתי בהלם. רציתי לרוץ אבל לא הצלחתי. נפגעת חרדה. הבטתי בעיניים חלולות, עד שניגשה אלי מתנדבת מד"א והתחילה לבדוק אותי.

הייתי כבובה ממש. לא הרגשתי כאב, הכל היה חלול, לא הרגשתי קיימות. פינו אותי לבית חולים, נחשבת לפצועה קל, רסיסים בודדים חדרו אלי. רק בבית חולים הבינו את האסון, אכן, לא דיממתי משמעותית כלל, ולכאורה הכל היה חיצוני מלבד רסיס אחד שפגע בי באופן קריטי, בצורה שאולי לא ידועה כלפי חוץ, אבל נדמה כי כל מי שיבין את הנזק הבריאותי יימנע מלהקים איתי את ביתו.

לא פשוט, לא קל, בטח לא לנערה בשנים הכי קריטיות שלה. הוטסתי כמה פעמים לכמה מדינות כדי לנסות ולפתור את זה, טובי המומחים היו בעניין 1 - אפס, לא נראתה הצלחה. היה רק רופא אחד שנתן עוד תקווה, אבל זה הותנה בכל כך הרבה תנאים ופרוצדורות, שהסיכוי היה קלוש. לא יהיה. אבל עדיין היתה חשובה לי הדיסקרטיות. ביקשתי ממשפחתי הקרובה לא לומר דבר, ואכן, רק הורי ומספר מועט של אנשים ידעו את האמת. רציתי להמשיך ולהציג כאילו אני כמו כולן, לא שונה ואחרת. לא רציתי אצבע שתצביע

נזעקתי, "עוד נכוננו לך חיים עד מאה ועשרים". אבל היא רק חייכה חיוך קלוש ומיוסר, ולחצה לי את היד. עיניה נעצמו, היא היתה מותשת. הבנתי שפגישתנו הסתיימה.

יצאתי משם אדם אחר לגמרי. שבועיים אחרי היא נפרדה מאתנו לנצח.

וכן, בתוך שנה מפטירתה נישאתי לבחור ההוא. השידוך 'שלי' חזר אלי עם ריבית והצמדה. טוב לי. יש לי משפחה, ואני משתדלת לתת לה את כולי, נוצרת לחברתי בנאמנות את הבטחתי. היא תמיד תהיה חלק מאתנו, היא האם, אני הגעתי להמשיך את מה שביקשה. ואני למדתי דבר נוסף: מלבקש סליחה לעולם לא מפסידים, ההיפך. (ע. עידן)

(בך בטחנו)

כניעה הוא דבר חשוב בעיני אלקים ואדם, שהרי מצינו שנצול אחאב מהיות הרעה בימיו על ידי הכניעה, כדכתיב (מלכים א, כא כט): הראית כי נכנע אחאב וכו'. ולפי מה שכתבו המקבילים, עקר קבול תפלות תלוי בהכניעה. וארע מעשה פעם אחת, שהתפללו כת של צדיקים בכונות נפלאות, ונגלה להם מן השמים שהתפלה שאמרו היא נפלאה, רק מפני שלא היה להם הכניעה היו מוכנים לענש, לולא אחד מהם שהיה לו הכניעה, ובוזותו נצולו כלם. וגדולים נמוכי הרוח לפני הקדוש ברוך הוא, ואין תפלתם חוזרת ריקם. הנה כי כן לו בכח יגבר איש כדי שיהא לו לב נשבר ונדכה, ובפרט בשעה שאומר כל תפלה, כל תחנון, יכנע מאוד כתולעת קטנה עלי אדמה וכאין להבל דמה. וזה נקל לנו לפי שבהתבוננות מעט נכיר מעוט ערכנו ועצם חטאתינו, ומה אנו ומה חיינו נגד גדלת אדוננו. כל אשר נשפיל עצמנו לא נצא ידי חובתנו, ומכלל שפלותנו שלא נכיר אחד מני אלף מחסרוננו ושפלותנו נגד גדלת אדוננו, ודי בזה למי שיש לו לב, רק כי ישים אל לבו כדברים האלה בכל עת, ובפרט בשעה שהוא מדבר עם קונו, זאת תהיה מחשבתו ומוזה ימצא כדי גאלתו:

וגם נגד בני אדם הוא מטבע חריף מאד הכניעה, שאם יחטא איש לחברו ויעשה עמו רעות רבות, אם יכנע לו ויאמר, אמנם אנכי חטאתי לך וישר העויתי, מחל לי, תכף יתפס חברו ויתרצה לו, ואפלו אם היה חברו כעוס עליו ולבו בוער באש, בא זה ונתן מים באש וכבהו. ולכן זהו דרך ישרה, שאפלו אם יש לו תואנות ותשובות על אשר פעל ועשה, אם רואה שחברו כעוס, והוא אוהב שלום ורודף שלום, אל יבקש אל התואנות ואל התשובות, אלא תכף יאמר, אמת שטעיתי וחטאתי, סלח נא אנכי מבקש. וכן מי שחברו או אפלו גוי מכהו או מחרפו ומגדפו והוא נכנע לפניו ומקבל הכל כאלו הדין עמו ושותק, אז המכה יכלם, וישוב חרוון אפו, והאויב יהיה אוהב. וזה פירש המפרש יתן למכהו לחי (איכה ג, ה) כלומר, שנכנע לפניו ואומר תכה, אז המכה ישבע בחרפה, והיה עליו לתרופה. דוק במדה זו ותמצא שהיא מדה יפה כסלת מנפה בשלש עשרה נפה:

(פלא יועץ)

עלי ברחוב, הספיק לי שדיברו על ההצלה שהיתה לי וביקשו ממני לבוא ולדבר בכל כנס של ימים נוראים וכאלה. היה לי הרבה על מה לדבר, כי רק מי שהיה שם וראה את "זה קלי" כחוט השערה בין המוות לחיים ללא הסבר כביכול, מישהו עבר בין כולם ובחר לו את מי הוא רוצה אליו, ואת מי הוא משאיר לחשבון נפש.

אז עדיין לא הבנתי את הרמזים, ניסיתי לחזור לשגרה, להתרפא. אציין שכל חברותי הגיעו לבקר אותי, לעודד ולשיר. הייתי מוקפת אהבה, כן, גם חברתי ש'גנבה' לי את השידוך. התביישתי ממנה כל כך, שלמרות הכל היא הגיעה כאילו כלום לא קרה, אבל עדיין לא היה בי העוז לקום ולבקש ממנה סליחה ומחילה. חשבתי על זה שאילו השידוך היה ממשיך כמו בתכנון המקורי, הרי שחלילה יכול להיות שהבית היה נותר ריק מילדים לעולם.

המשכתי בחיי, נלחמת כמו שרק אני יודעת, לא נותנת לעצבות לשלוט בי. אנשים לא הבינו למה אנחנו מורידים שידוכים ובכלל לא מוכנים לשמוע, גם כשכבר עבר זמן רב מהפגוע. במקביל, התקדמתי בעבודה וקיבלתי תפקיד נחשק שמעטים בגילי זכו להגיע אליו. היתה לי סיעתא דשמיא והצלחה מסחררת. ככל ששקעתי בעבודה, הרגשתי כמה חסרים לי בית משלי ומשפחה. ואז החלטתי לשמוע שידוכים שוב ולומר את האמת. עכשיו כבר היה קל יותר, כי ההצעות הרגילות שינו כיוון, והתחילו לזרום ההצעות של כאלה שהם בפרק ב' של חיים, עם ילדים ובל.

אבל גם כאן נראה היה שהכל שמם וחרב. שום דבר לא התקדם, עד שהרגשתי ש"די", משהו קורה, ואני חייבת להבין על מה ולמה. או אז נזכרתי בחברתי, ההיא עם השידוך שלי. נזכרתי בבשוות שגרמתי לה, בעוגמת הנפש, ובעיקר בכך שעדיין למרות הכל לא ביקשתי ממנה סליחה. עשיתי בירור קצר ושמעתי שבשנים שחלפו היא מנהלת משפחה יפה עם ארבעה ילדים. החלטתי להתקשר אליה.

לא היה מענה. בנוסף, נישאתי להוריה בפנים נפולות, מתביישת עוד מאז. אבל אז גיליתי אמת אחרת, הוריה סיפרו לי בדמעות שהבת שלהם חולה, חולה מאוד. היא בבית חולים. זה היה מהיר כל כך. מרגע הגילוי ועד עכשיו היא מוטלת תלויה בחסדי שמים ובתפילות. שיתפתי אותם ברצון שלי למחילה, ביקשתי חמלה, לא ידעתי אם זה אפשרי אבל הם היו אנושיים כל כך. למחרת הגעתי אליה, למחלקה הנוראית הזו, נזכרת שוב מי קוצב חיים לכל חי, מצטמררת מהעיתוי.

ראיתי אותה חיוורת וחלשה, חצי מלאך. היא חיכתה לי, ראיתי את השמחה על פניה. נצבט לי הלב למה לא עשיתי זאת עוד קודם. פתחתי את הדברים. היא כבר ידעה למה באתי, ומחלה לי מיד. שפכתי שם דמעות, סיפרתי לה על חיי, שיתפתי אותה בסוד חיי, בכינו יחד. זה היה רגע של חרדת אלוקים, יום כיפור קטן. היא לקחה לי את היד ואמרה: "אני לא יודעת כמה עוד נשאר לי, אבל אחרי, אני מחזירה לך את השידוך שלך. יודעת שילדי יהיו בידיים טובות". הזדעזעתי. לא לכך התכוונתי. "חלילה",

אנו פונים לציבור הקוראים היקר, אנא תנו לנו כח ויכולת להמשיך החזקת הכולל, הגם "ח והעלון 'דרכי חזקיה', אנו משתדלים שההכנסות יהיו קודש למטרות הללו ואין לנו הוצאות מזכירות, ניקיין וכדו'. תבורכו מפי עליון!		
לע"נ נעימה בת ככב לע"נ ככב בת גוהר העלון לע"נ: עזרא בן מזל, אברהם בן רחל, דבורה בת אסתר, אירן בת בלור נא להתפלל על רבקה בת רחל לרפ"ש חוזה הגון שדכנית (לבוחרים מגיל 30+): א-ה: 21:00 - 22:30 טל: 03-6766049 שידוכי "חסידי שרה" בימים א', ד' ה' בשעה: 21:00-22:00 058-3297225 שידוכים לשם שמים למגור התרדילנשים: 053-4110655 4163681 לגברים: 053-4110655 ניתן לפרסם ספרים בתוכנת אזור החכמה ועוד c9595@okmail.co.il	לע"נ האשה החשובה שולמית בת נעמי והלל נא לבקש רחמים על יעקב בן מיכל לרפ"ש! נא לבקש רחמים על ליליאן בת פאני לרפ"ש! נא להתפלל על הרב ישראל בן אסתר לרפ"ש! נא להתפלל על יהודה שלום בן תהילה שרה מרסל לרפ"ש נא להתפלל על רפאל שלמה בן מאיר לרפ"ש! לע"נ רחל בת מסעודה להצלחת: שמואל בן דונה, מרגלית בת ג'סמילה נא להתפלל לזווג הגון: איתמר בן יהודית, חיים בן זוהרה, משה נחמן בן אורנית, תמר בת יהודית, יוסף עובדיה בן משה, שרה בת לאה, משה בן רשל, יוחאי בן רשל, לאה בת רחל, רבקה בת רחל, בתיה בת רחל, סיוון בת רחל, מרים חדווה בת רחל חיה, נחמה בת שבע בת רחל חיה	ליכיו הרבים: בית הוראה יחווה דעת - מענה הלכתי 24 שעות, *6730 לרפואה שלימה: התינוק עדי בת מעיין, מיכל בת שמחה, אירן נחמה בת ציונה ודבורה בת אסתר, דנין מיהה בת מרסל מיישה, משה בן רוזה, אלעזר בן משה, שולמית בת שושנה, יעקב בן מיכל, תמר בת שרה, אילה בת מרים, יעל בת דבורה, יחזקאל בן ג'ונג'ון, רות בת בתיה, רחל חיה בת גאולה, שלום בן צפורה, אברהם בן דולת, אהרן בן מרים, אברהם ברוך בן אסתר נא להתפלל להצלחה בכל העניינים ולפרנסה טובה ליהונתן בן חנה לעילוי נשמת: משה בן מהין, זוהרה בת שמחה, עפרה בת יהודית, נפתלי בן רחל, רחמים בן חנוס בשי, יהודה בן יוקטוריה, זבולון זאב בן שפרה, רחמתי בת גוהר, ברוך בן אסתר, מרים בת רחל, רפאל פנחס בן שמחה, מרדכי בן רבקה, שבתאי יששכר בן דב, דבורה בת צבי, רחל בת זולית, רותם בן סליה, ככב בת גוהר, נעימה בת ככב, חנה בת נושא, מרים בת יוכבד, צפורה בת אסתר, ככב בת גוהר, אורלי אורה בת נתון העלון להצלחה בכל העניינים, לפרנסה ברווח ולזווג הגון ליוסף בן שולה